

nil je otroški hud — „a jaz bodem o svojem časi tvoj nastopnik, nečem, da bi osramočen bil v svoji materi.“

Bajazet je stopil nazaj, omahnila mu je dvignjena roka in otožen je gledal svojega mladega upornika; a nenadoma se drugi protivnik prikaže pred-nj, skočil je izza preproge, ko hitro je bil Bajazet grozeče roko stegnil po Milici, in stopil je med-nj in med Milico k sultaniču in strastno je rekel: „Sultan, z menoj bojuj! jaz sem ti enak vsled svojega rodu, — da, jaz sem vzvišenejši, nego si ti!“

„A kedo se je predrznil —“ — povprašal in vskliknil je Bajazet, njegova roka pa je segnala po jatagan.

„Jaz, Manuvel, Grških carjev vnuk“ — odgovoril je mladenič neprestrašeno — „jaz, čegar očetje so se že rodili v škrlatu, ko so tvoji, jednaki Timurju, črede pasli po Turkestarskih pašnikih. Na poroštvo so ti dali me, jaz ne služim tebe, temuč le svojo gospó, jasno hosudarko, a nje mirni smehljaji so mi plačilo in povračilo; dokler bodem živ, nihče ne sme ni s pogledom razžaliti moje gospe, ni ti, sultan, ne, tudi tebe se ne bojim.“

Bajazet je z Manuvela svoje oko umaknil na svojega sina, otožen je bil, jezen pa ne; njegov sin, še deček, njegov tovariš pa ne še mladenič — oba sta se po robu postavila njemu, ki so se njegovega pogleda bali, ter tresli najslavnejši vodje, zdelo se je sultanu to tako čudovito, da je glasen smeh zagnal, nenadoma pa utihnil, kakor človek, ki ga kaj strašnega oplašči o radosti; povesil je glavo, obledel je njegov plamteči obraz, a oko, ki je sicer, kakor živ ogel, plesalo v očnici, zastrlo se je sè zavojem trpke žalosti, pogledal je Milico nekako nesmelo, obe roci na prsi položil in o največem kesi je bolestno jeknil: „Allah-Akhbar! kaj sem učinil?!“

Milica, ki je o vzbuhi njegove strasti nepremično stala, kakor kaka gospodarica pred upornim sužnjim, Milica je nagnila se naprej, sklonila se je k svojemu sinu, poljubila ga je na čelo, obrnila se je v Manuvela, v svojega panoža, svojo roko položila na njegovo ramo in s kregajočim glasom opomnila: „Ne pristuje tebi, ker se staviš med mene in mojega gospoda, tim menj pa ti pristuje to, ker se upiraš njemu; idi, dragi dečko, in straži zopet vhod v moje bivališče, kar je tvoja naloga; moj sin“ — dejala je in pokazala Mohameda — „le-ta se preveri, ali bodeš pokoren mojemu ukazu.“

„Tvoja najmanjša želja je meni ukaz, jasna gospá“, opomnil je Manuvel občutno — „jaz, Grških carov sin, rojen v škrlatu, suženj sem, rad ali nerad, tvoji volji, ni treba mi torej oglednika.“

„Jaz zahtevam to!“ — dejala je sultanica kratko.

Manuvel je roci navskriž del na prsi, sklonil glavo in molčeč odšel sè solzo v očéh; Mohamed se je ozrl v svojega očeta in v mater — in obotavljivo je odšel za njim.

Bajazet in Milica sta ostala sama, nekoliko časa sta molčala oba, motili so tihoto le težeči glasevi Bajazetovi, ki je pred Milico stal, kakor grešnik stoji pred svojim sodnikom, ni se upal svojih oči dvigniti v njo.

„Padišah!“ — spregovorila je Milica mirno, vdano ali svobodno, nje besede so se sultanu zdele, da so puščice, kajti tresel se je o njih in še bolestnejše je stokal, ali morda je le hlinil se? — „Ti si sultan in moj hosudar; tvoja volja je meni zakon; ná torej poroštvo svojega pobratimstva z vojvodo Topličaninom, poroštvo svoje zaveze, katera je najslavnejše Srbske vojnike zedinila s tvojimi prapori, ná to poroštvo, nehvaležnik!“ — rekla je in segnala v nedrije, vzela iz njega nožnico, v kateri je bil kinžalu ročaj, potegnila ga iz nje in podala sultanu.

„Allah-Kérim!“ — vskliknil je sultan, poroštvo z roko porinil od sebe in stopil korak nazaj — „ne, ne, Milica, draga hosudarka! pregrešil sem se, izneveril svoji besedi, razžalil sem te, draga „peri“! ali ti si milostna, kakor so rajske huriske milostive, džini bivajo v tvoji duši, zato prizanesiš moji strasti, ki je vstala v meni, zato ker sem sodil, da bi tudi ti utegnila verovati, da bi Bajazet ne mogel sam upreti se paglavcu Timurju in njegovim jatam, da bi jutrajšnjega dne osoda slonela na kavrinskih vojščakah in na tej zvezi; jaz želim, da bi moja slava neoskrunjena bila tebi, nihče se ne sme drzniti, ter jednačiti se meni — ne v junastvu, ne v moji ljubezni do tebe, le dokler sem jaz tvoj edin „faris“, le tako dolgo časa sem vreden tvoje milosti in brezi skrbi, da me imaš rada. Hosudarka!“ — opomnil je skoro proseče — „padišah se ti pokorí in spoznava svojo hibo, pogledi me zopet milostno in umorí gnjusnega škorpijona — nevoljo v svojem srci!“

Milica se je smijala, ugajala jej je ta sultanova pokora, da-si je v svesti bila si svoje moči do njega, vendar ni bila hladna do nobenega novega dokaza njegove poslušnosti, saj je bila ženska, a kateri ženski bi to ne bilo prijetno? (Dal. prih.)

Mnogovrstne novice.

* V Rimu sloví zdaj kot tenorist neki frančiškan frater Ivan (Fra Giovanni). On ima najlepši tenor, ki si ga človek misliti more. Ponujala se mu je zato velika plača, ako bi zapustil samostan in šel za pevca na gledališče. Ko pa papež to izvé, pokliče ga k sebi in mu obljubi odškodovanje za to, kar se mu je od gledališča ponujalo. Pobožni minišček na to odloči svoj glas samo upotrebljevati na poveličanje službe Božje. Cerkev „Della Stemmata“, kedar on poje, je polna, da se vse tare.

Naši dopisi.

S Kranjske gore 29. sept. (Zgodnje zime žalostni nasledki.) Sneg, ki je pri nas h koncu preteklega tedna zemljo tudi po ravnem precej debelo pobelil, je sicer skopnel in tudi po gorah precej visoko gori odlezel, a nastal je potem hud mraz, in že tri dni sem se dela led na vodi. Slana, ki je je vsako jutro vse belo, kakor da bi zemljo pobelil sneg, je poparila vse rastline na polji. Turšica nam je obetala prav dobro letino, al ker še ni dozorela, je sedaj po nji; polovico manj je bo, kakor se je je pričakovalo. — Prav tesno bo tedaj šlo ljudem za potrebni živež, ker od nikodar ni zaslужka. Prejšnja leta so hodili naši možaki na delo na Koroško in Štajarsko, letos so pa po večem vsi domá, ker ni dela v sosednjih deželah, kjer tovarne za železo prav malo delajo in tedaj prav malo delavcev potrebujejo. — Ubogega kmetovalca pač zmirom zadevajo nezgode in tarejo nadloge; ni se mu mogoče okrepiti!

Iz Most 10. sept. — Včeraj je bil pri nas za župana izvoljen Boštijan Vrbič, posestnik iz Most, za svetovalca pa sta bila izvoljena posestnika Janez Lap iz Žej in Janez Lukanec iz Most.

Iz Žirov 27. sept. — 27. dne t. m. smo tukaj imeli volitev novega župana in 3 njegovih svetovalcev. Volitev bila je silno viharna — menda zato, ker je nekaj volilcev našuntanih bilo od nekega človeka, da so možá volili za župana, kar ni bilo drugim nikakor všeč. Pa pri vsem njihovem prizadevanji je Anton Sedej dobil menda samo 5 glasov, Tomaž Naglič pa 9 glasov. Potem se je vdrugič volilo in izvoljen je bil z 11 glasovi